

PARAULA I VIDA

Recomençar amb tota disponibilitat

Preveniu Senyor els nostres actes amb la vostra inspiració i continueu-los amb la vostra ajuda, a fi que totes les nostres obres tinguin en Vós el seu principi i per Vós arribin a la seva fi. Per Crist Senyor nostre. Amén». Així prega l'Església, a laudes, cada dilluns de la primera setmana de la Litúrgia de les Hores, quan comença el primer dia de treball després del descans del diumenge, el dia del Senyor, la pasqua setmanal. Així recomença el treball, el pes dels dies, amb els seus maldecaps, la sofrença, el goig i la pau de cada dia, i la cooperació nostra perquè el Regne de Déu arribi...

I aquesta oració ens recentra en Déu, ens manté disponibles, i ens pot ajudar també en el moment de recomençar el curs, després del parèntesi de l'estiu i les vacances.

«Preveniu Senyor els nostres actes amb la vostra inspiració».— Demanem que el Senyor penetri i sostingui amb la gràcia de l'Esperit Sant els nostres actes, les coses i accions que hem de dur a terme segons la pròpia vocació. Que Ell, que és Pare provident i misericordiós, ens vagi davant,

acompanyant-nos, com el Pare que ensenya a caminar el seu fill (cf. *Os* 11,3) i li treu els obstacles del camí. Així ens ajudarà el Pare del cel en el curs pastoral que ens preparem a començar, marcat per l'Any de la Fe que iniciarem a l'octubre.

«I continueu-los amb la vostra ajuda».— No podem dubtar que Déu ens vol ajudar. Que ens ajuda amb la seva força, amb el seu perdó, retornant-nos al camí bo i fecund, des de la confiança. Déu inspiri els nostres actes i ens ajudi a fer sempre el bé. L'ajuda de Déu mai no falla, per més que ens vol lliures i responsables. Com el pare de l'Evangeli li diem: «Crec, Senyor, però ajuda'm a tenir més fe» (*Mc* 9,24).

A fi que totes les nostres obres tinguin en Vós el seu principi.— Tot ha de provenir de Déu i tot ha de ser coherent amb la nostra fe en Ell. Recomençar des de Déu, deixar que Ell sigui el fonament i el més important del que fem i farem activament. Voler seguir, en tot, el pla creador de Déu. Cada dia, en el curs pastoral, en l'Any de la Fe... demanem que tot comenci en Ell i que brolli del seu amor, perquè la fe no quedi mai al marge, o sigui l'últim, o ens n'oblidem...

«I per Vós arribin a la seva fi».— Voler que tot tendeixi a Déu, que assoleixi el seu fi, allò que Déu Creador volia per a aquella cosa, esdeveniment, persona amb qui ens trobem; acció petita o gran... Que res no desdigni d'un fill de Déu, amb coherència i autenticitat.

«Per Crist Senyor nostre. Amén».— Tot ho demanem els cristians pel nostre Senyor i germà gran, Jesucrist, ja que ens va prometre que el que demanem en el seu nom, Déu ens ho concedirà (cf. *Jn* 16,24). I ho demanem pels seus mèrits, pel seu amor, per la seva Creu i Resurrecció. Així és sempre la pregària dels cristians.

Bon inici del curs pastoral a les parròquies i comunitats, i bon treball en l'Any de la Fe!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Any jubilar a Àvila

► L'any 1562 —ara fa 450 anys— santa Teresa de Jesús va fundar, a la ciutat d'Àvila, el monestir de Sant Josep (en la fotografia), amb el qual començava la reforma teresiana. La Santa Seu ha atorgat un any jubilar que permetrà guanyar la indulgència plenària a les persones que pelegrinin fins al monestir. Mons. Jesús García Burillo, bisbe d'Àvila, ha escrit una carta pastoral per recordar que «avui tenim l'oportunitat de realitzar una nova evangelització en ambients adversos

per a la fe, no menors que els que va viure santa Teresa de Jesús». El bisbe recorda sobretot que els esforços evangelitzadors cal que vagin acompanyats i estiguin sostinguts per la pregària. I recorda les paraules de la santa: «No és temps de tractar assumptes banals amb Déu.»

GLOSSA

Jesús ve a nosaltres

Em comentava un noi, graduat universitari des de fa quatre o cinc anys, que aquest darrer estiu, aprofitant la pau i el silenci dels passeigs per la muntanya, s'havia aturat a pensar sobre la seva participació en l'eucaristia dominical. Constatava, amb cert desànim, que sense deixar de tenir sentit en la seva vida, n'havia disminuït la necessitat. Ho atribuïa a la vida que porta, amb un munt d'ocupacions, sempre amb presses, amb poc temps per pensar i pregar...

És ben cert que la vida no és fàcil, i menys en aquest moment. La competitivitat laboral, les angoixes, les incoherències personals, les decepcions, la falta d'al·licient per afrontar els obstacles i les dificultats, la mandra, la recerca dels camins fàcils... treuen la pau interior, la joia, la confiança en els altres i, fins i tot, ens debiliten espiritualment. No és gens estrany, doncs, que afectin la fidelitat a la trobada personal amb Jesús en l'eucaristia dominical.

El descans de les vacances ens ha de refer espiritualment. Recuperem el gust de trobar-nos entorn de la taula de l'eucaristia, tal com hem trobat el gust per les llargues sobretalles a l'estiu, compartint l'aliment i els records, gaudint de la companyia de la família i els amics, sentint-nos acompanyats i estimats, renovant llaços d'afecte...

Així hem de tornar a la missa, on Jesús vol trobar-se amb nosaltres, cada diumenge, i oferir-nos la Paraula que il·lumina, l'espai per a la lloança, l'acció de gràcies i la petició; tornar a participar en la repetició del seu gest de lliurament per amor, l'eucaristia; el pa i el vi, el Cos i la Sang de Crist, i recuperar així el sentit de combregar, d'unió amb Jesús, per estimar i servir. «Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això, que és el meu memorial» (*Lc* 22,19).

L'eucaristia ens permet retornar a Déu Pare, posar-nos davant d'Ell i demanar-li, amb senzillesa i humilitat, amb confiada esperança, que no siguem arrencats del cep —Jesús—, que amb la seva saba ens dóna vida. «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (*Jn* 15,5).

L'eucaristia fonamenta i dóna gruix a la nostra vida. No ens pot deixar igual que abans, ens ha de moure al lliurament personal als altres o a començar de nou. Si la missa dominical ha estat abandonada o quasi, si ha esdevingut una pràctica intermitent de tant en tant o una rutina a complir, aturem-nos i seguim de nou a taula amb Jesús, celebrant el desig d'obrir-nos als altres i les seves necessitats en aquesta gran festa que sempre mou la nostra ànima!

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: «Vull tornar bé per mal»

«Per tal de fer triomfar l'amor, prefereixo ser considerat com un inepte. Vull tornar bé per mal; i preferir l'Evangeli de Jesús als artificis de la política humana. Les tribulacions no em vénen dels anys viscuts a l'Orient Mitjà, sinó dels òrgans centrals de l'administració eclesiàstica del Vaticà.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por. Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brotat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça als vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los cobardes de corazón:

«Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro Dios que trae el desquite, viene en persona, resarcirá y os salvará. Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Porque han brotado aguas en el desierto, torrentes en la estepa; el páramo será un estanque, lo reseco un manantial.»

La predicació de Jesús, pintura de Consadori (fragment). Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,1-5)

Hermanos míos: No juntéis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con el favoritismo. Por ejemplo: llegan dos hombres a la reunión litúrgica. Uno va bien vestido y hasta con anillos en los dedos; el otro es un pobre andrajoso. Veis al bien vestido y le decís: «Por favor, siéntate aquí en el puesto reservado.» Al pobre, en cambio: «Estate ahí de pie o siéntate en el suelo.» Si hacéis eso, ¿no sois inconsecuentes y juzgáis con criterios malos?

Queridos hermanos, escuchad: ¿Acaso no ha elegido Dios a los pobres del mundo para hacerlos ricos en la fe y herederos del reino, que prometió a los que lo aman?

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejó Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del lago de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga las manos. Él, apartándolo de la gente a un lado, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y, mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba sin dificultad. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos.»

COMENTARI

Miracles de Jesús fora del territori d'Israel

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): 1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11 ■ **dimarts**: 1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19 ■ **dimecres**: 1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26 □ **dijous**: 1Co 8,1b-7.11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38 ■ **divendres**: Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jn 3,13-17 □ **dissabte**: He 5,7-9 / SI 30 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35) ■ **diumenge** vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setmana): Is 50,5-9a / SI 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35.

La presentació de Marc ha preparat aquesta sortida de Jesús del territori de Galilea amb el text del diumenge passat sobre la universalitat de la irrupció del Regne. En l'episodi del text d'avui, Jesús anirà primer al territori de Tir i de Sidó (guarició de la filla de la dona sirfenícia), després farà el miracle de l'escena d'avui. Finalment, la segona multiplicació dels pans (8,1-11) sembla que també es farà en terra de pagans. Els textos són molt més significatius que no pas els que tenim en la travessa del llac i la guarició de l'endimoniat gerasè (4,35-5,20). Jesús, aquí, no solament guareix els pagans sinó que celebra l'eucaristia en territori pagà. La sacralitat del territori jueu ha estat oberta. El

Regne és per a tothom i és a tot arreu.

El més peculiar de la narració d'avui és la descripció que fa Marc de tècniques terapèutiques comunes en els territoris hel·lenístics: Jesús pren el malalt apart, li fica els dits a les orelles, li posa saliva a la llengua, sospira, diu una paraula xifrada (*Efatà*, que vol dir *obre't*). Que el gest de Jesús s'emmotlli a l'estil dels mitjans culturals hel·lenístics no deixa de ser significatiu. I ho és més pel fet que, malgrat les ordres de silenci de Jesús, el fet passa a ser proclamat, és a dir, passa a formar part del querigma cristià. Estem en un clar context de missió.

La darrera frase del fragment és la punta de la narració: «Tot ho ha fet

bé» és un ressò de la frase del final del relat de la creació (*Gn 1,31*). És una frase pretensiosa, en el millor sentit de la paraula. Tanmateix, el text d'Isaïes que s'hi afegeix fa referència al temps messiànic: «Fa que els sords hi sentin i que els muts parlin» (*Is 35,5-6*; cf. *Mt 11,2*). Vet aquí la interpretació cristiana d'aquesta guarició feta fora del territori d'Israel.

El text ens dóna certament una interpretació de la irrupció de l'era messiànica, però va més enllà. També anuncia que, amb Jesús, la nova creació s'obre camí. El messianisme clàssic d'Israel es queda curt per donar raó de les accions i les paraules de Jesús.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

35. Les dones sota la creu: la Mare de Jesús

L'evangelista Joan no ens narra tan sols que prop de la creu de Jesús hi havia unes dones —la seva mare i la germana de la seva mare, Maria de Cleofàs i Maria Magdalena» (19,25)— sinó que prossegueix: «Llavors Jesús, veient la seva mare i al costat d'ella el deixeble que ell estimava, digué a la mare: “Dona, aquí tens el teu fill!” Després digué al deixeble: “Aquí tens la teva mare!” I des d'aquella hora el deixeble l'acollí a casa seva» (19,26s).

Aquesta és una darrera disposició de Jesús que equival a un acte d'adopció. Ell és l'únic fill de la seva mare, la qual, després de la seva mort, quedaria sola en el món. Ara ell li posa al costat el deixeble estimat, el fa, per dir-ho així, fill d'ella al seu lloc. I des d'aquell moment aquest és responsable d'ella —l'acull a casa seva.

Aquest és, doncs, primerament un gest del tot humà del Redemptor que està a punt de morir. No deixa sola la seva mare, la confia a la cura del deixeble que li està singularment a prop. I així també al deixeble li és donada una no-

va llar —la mare que tindrà cura d'ell i de la qual ell tindrà cura.

Si Joan comunica esdeveniments humans com aquest, ell vol certament recordar coses que van passar. Ara bé, el que li interessa és sempre quelcom més que els fets concrets del passat. L'esdeveniment remet més enllà de si mateix cap allò que perdura. Per tant, què vol dir-nos amb això?

L'Església antiga va veure en Maria, abraçant tots els temps, l'Església esposa i mare, en qui el misteri de Maria s'estén en la història. Com Maria, la dona, també el deixeble predilecte és alhora una figura concreta i un model del discipulat que existirà sempre i que sempre ha d'existir. Al deixeble, que és verament deixeble en la comunió d'amor amb el Senyor, li és confiada la dona: Maria-l'Església.

La paraula de Jesús a la creu resta oberta a moltes realitzacions concretes. Sempre és adreçada de nou tant a la mare com al deixeble, i a cadascú se li confia la missió de practicar-la en la pròpia vida.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(Jesús de Natzaret, 2a part, Ed. Claret)

La UIC apuesta por las Humanidades

La Universitat Internacional de Catalunya becará el próximo curso a los alumnos que cursen el grado en Humanidades y Estudios Culturales

A partir del próximo curso, los alumnos que se matriculen en el grado en Humanidades y Estudios Culturales de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) abonarán sólo la mitad de la matrícula, con el objetivo de fomentar el estudio de las humanidades y apostar por la formación de profesionales que sean capaces de contribuir al progreso social y transmitir los valores del humanismo cristiano a través de su labor profesional en el ámbito cultural.

El grado en Humanidades y Estudios Culturales prepara a profesionales del sector cultural con una sólida formación humanística, articulando la reflexión teórica con la adquisición de competencias personales y profesionales: potencia la atención personalizada, las prácticas en empresas desde segundo curso, la movilidad internacional y la participación en proyectos de multiculturalismo y solidaridad. Entre sus salidas profesionales destacan las diferentes vertientes de la gestión cultural (fundaciones, museos, exposiciones, conciertos...) y las organizaciones internacionales (cooperación y desarrollo, integración cultural, mediación cultural...), así como la docencia, el sector editorial, el turismo cultural o el periodismo cultural.

La UIC ofrece, además, la posibilidad de cursar la doble titulación en Humanidades y Educación Primaria, o en Humanidades y Ciencia Política, abriendo aún más las oportunidades profesionales del alumnado.

Las pruebas de admisión tendrán lugar el 14 de septiembre. Más información: www.uic.es/admisiones-titulaciones; t. 932 541 800.

SANTORAL

9. ✠ Diumenge XXIII de durant l'any. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; St. Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. Dilluns. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castell (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, preveres dominicans i màrtirs a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Dimarts. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans

mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. Dimecres. El Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. Dijous. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. Divendres. Exaltació de la Sta. Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. Dissabte. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

EN PAREJA

Método práctico para mantener una buena relación de pareja

Voy a enumerar a continuación algunos puntos que he ido entresacando de conversaciones informales con gente, entrevistas en la consulta, libros, artículos y conferencias.

No pretendo decir nada nuevo y tampoco pretendo ofrecer un mero decálogo de buenas intenciones, sino unas simples estrategias que funcionan si se ponen en práctica. Así pues, únicamente pongo en orden algunas ideas que tienen jugo... —algunas ya expuestas en comentarios anteriores. Si convencen al lector o lectora y si lo desean pueden llamarlo así: *método del Dr. Castells para mantener el amor en pareja*. Yo no me opongo a ello.

Empecemos por lo que hay que hacer —y lo mejor posible!— en la vida de relación:

- Tener siempre los esposos la posibilidad de comunicarse cara a cara.
- Esforzarse en atender los mensajes, verbales y no verbales, que quiere transmitir el otro cónyuge y saberse pone en su lugar: lo que se conoce como empatía.
- Tener en cuenta y resaltar las cualidades positivas del otro consorte y procurar minimizar las negativas.
- Elaborar proyectos comunes haciendo coincidir los mutuos intereses y saber negociar las divergencias.
- Ofrecer apoyo emocional y respaldo moral a las decisiones y soluciones de problemas que tenga planteados el otro cónyuge.

(La lista seguirá, Dios mediante).

Dr. Paulino Castells

(En pareja, Ed. Planeta; En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

► MARIA PALAU

Desviure's pels joves

«**H**em buscat en el progrés la salvació que només Déu pot donar». És una frase que expressa bé el moment que estem vivint, segons la Maria Palau, delegada diocesana per a la Pastoral amb Joves del Bisbat de Tortosa. Aquesta laica de 28 anys, llicenciada en psicologia, assegura que quan es parla de la crisi sovint queda molt limitat el qüestionament personal i social: «Estic convençuda que, quan la reflexió sobre el que estem vivint vagi més al fons, els joves seran molt sensibles a qüestions que poden obrir la porta a la fe.»

Com animeu els joves a seguir l'Evangelí?

Intentem que tots els que tenen la missió d'anunciar l'Evangelí als joves —laics i consagrats— es *desvisquin* pels joves. Ara bé, cal que siguin primer testimonis vius del Crist; això és fonamental, ja que és la relació directa amb un creient el que moltes vegades ajuda a suscitar la pregunta de la fe. També els oferim activitats variades, intentant sempre que tinguin un grup de referència a la parròquia o col·legi, i que participin de l'Eucaristia dominical de la comunitat.

Quin llenguatge cal per connectar bé amb els joves?

Ajuda un llenguatge clar, amable, sincer, senzill —que no simple—, que posi al centre la persona i que transmeti, sobretot —tot i que no únicament—, la misericòrdia de Déu. La idoneïtat de les xarxes socials depèn de l'ús que en fem. És una altra responsabilitat que com a creients tenim: saber utilitzar evangèlicament aquests avenços tecnològics que la societat ens ofereix.

Què podem fer perquè els joves siguin una força de construcció de la nostra Església?

Proposaria evitar la nostàlgia, ja que ens impedeix veure les possibilitats del present. No podem esperar fins que els joves esdevinguin adults per deixar-los opinar i prendre les responsabilitats que ja, essent joves, poden assumir. Deixem que ens parlin de la seva experiència personal de Déu, de la seva visió del món, de la seva vivència eclesial; ens sorprendriem, i crec que positivament! Segur que la comunitat adulta, amarada d'una més llarga experiència creient, n'ha de dir molt, però potser hem de deixar als joves dir més del que diuen. El futur el veig positiu. M'agrada això que el futur no és incert, sinó de Déu. Aquest món, i aquesta Església nostra, necessita grans dosis de bon humor, d'estima, d'alegria i d'esperança.

Òscar Bardaji i Martin

Comissió diocesana per a l'Any de la Fe

Urgell ha posat en funcionament una Comissió diocesana preparatòria de l'Any de la Fe, per tal d'organitzar i coordinar els diversos esdeveniments i activitats que es duran a terme a la Diòcesi per celebrar l'Any de la Fe.

Una celebració que el Sant Pare Benet XVI ha convocat per a tota l'Església catòlica, amb l'objectiu d'impulsar una nova evangelització.

Aquest Any començarà el dijous 11 d'octubre de 2012, i finalitzarà el dissabte 24 de novembre de 2013, amb la festa de Crist Rei. La Comissió va ser creada el 20 de juliol per l'Arquebisbe Joan-Enric i havia estat demanada pels Consells Presbiteral i Pastoral així com pels Arxiprestos, en les seves darreres reunions.

Sota la Presidència del Bisbe diocesà, la Comissió estarà formada pel Consell Episcopal, amb els Vicaris de la Diòcesi i el Secretari general i Canceller, així com pels Secretaris del Consell Presbiteral i del Consell Pastoral Diocesà, i per un representant de les Delegacions diocesanes de Catequesi, Pastoral sacramental i Litúrgia, Mitjans de Comunicació Social i un representant de Càritas Diocesana d'Urgell.

Sempre que convingui podran ser cridades a fer les seves aportacions les altres Delegacions diocesanes d'àmbits pastorals concrets.

Mn. Josep Maria Mauri, nou representant del Copríncep a Andorra

Mn. Josep Maria Mauri Prior, ha estat nomenat Representant Personal del Copríncep Episcopal d'Andorra per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives. Va jurar el càrrec en un acte al Palau Episcopal de La Seu d'Urgell el passat 21 de juliol, presidit pel Copríncep i amb l'assistència de tots els membres dels Serveis del Copríncep i de la Cúria Episcopal.

El M.I. Mn. Josep M. Mauri Prior és Vicari General i Vicari per als Assumptes Econòmics del Bisbat d'Urgell. En els dos darrers anys, ha vingut actuant com a Adjunt a Representant del Copríncep episcopal, en estreta col·laboració amb el fins ara Representant M.I. Dr. Nemesi Marquès Oste i amb la resta del personal dels Serveis del Copríncep. El Dr. Nemesi Marquès ha estat nomenat Assessor dels Serveis del Copríncep Episcopal, i continua essent Canonge de la Catedral de La Seu, Vicari judicial de la Diòcesi d'Urgell i Rector de les parròquies que ja servia fins ara.

Primera visita oficial a Andorra

Mn. Josep Maria Mauri, acompanyat per Mn. Nemesi Marquès, el seu antecessor, va visitar el dia 24 les autoritats andorranes. Primer, el Cap de Govern, Antoni Martí, i després el Síndic general i la Subsídica, Vicenç Mateu i Mònica Bonell, que van destacar la «continuitat» en el relleu d'aquest càrrec i van voler agrair al seu antecessor, Nemesi Marquès, la seva tasca en els darrers 44 anys.

Mn. Mauri va explicar que comença aquesta nova etapa «amb molta il·lusió» i «conscient que suposa una gran responsabilitat per a ser fidel al meu càrrec». El nou Representant Personal del Copríncep va manifestar el seu desig de col·laboració «per buscar el millor pel nostre país» i esperar que el seu nomenament també doni «els fruits que tots desitgem».

A la seu del Govern, Mn. Mauri va signar al llibre d'honor i va rebre el pin d'or institucional. Al Consell general, Mn. Nemesi Marquès i Mn. Josep M. Mauri van signar al llibre d'or de la Casa de la Vall, i a Mn. Mauri, els Síndics li van lliurar la medalla institucional.

Acompanyava Mn. Josep M. Mauri i Mn. Nemesi Marquès, la Cap de Protocol dels Serveis del Copríncep, Sra. M. Cristina Orduña.

Medalla d'or del Parlament a Càritas

Càritas Catalunya rebrà el proper 10 de setembre la medalla d'or del Parlament de Catalunya, després que la Mesa del Parlament decidís el passat mes de juliol, atorgar la medalla a Càritas i a Òmnium Cultural per unanimitat. La Presidenta del Parlament, M. Hble. Núria de Gispert considera que amb «la concessió de les dues medalles a entitats fortament arrelades a Catalunya es combina la defensa de la catalanitat, de la llengua i la cultura amb l'ànima social del nostre país».

Càritas Catalunya rebrà la distinció com a «òrgan que, del 1992 ençà, coordina l'actuació de totes les Càritas diocesanes catalanes, i recull i actualitza els impulsos de justícia social que han caracteritzat Càritas des dels anys quaranta del segle passat, sempre a peu de carrer i lluitant contra la pobresa i per la reinserció social de persones i col·lectius marginats».

La medalla d'or del Parlament és una distinció creada per la Mesa l'any 2000, i s'atorga a personalitats o institucions que mereixen un reconeixement excepcional. El lliurament de la màxima distinció de la cambra es farà el 10 de setembre al vespre, i obrirà els actes institucionals de commemoració de la diada nacional. Aquell mateix dia i després del lliurament de les medalles d'or, es restituirà l'escut de Catalunya a la façana del Parlament amb motiu del vuitantè aniversari de la inauguració de la cambra l'any 1932.

Des de l'any 1992, Càritas Catalunya és l'òrgan de l'Església que s'ocupa de l'acció caritativa i social. Està constituïda per l'agrupació de les Càritas de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa, Urgell i Vic, i forma part de la Confederació de Càritas Espanyola. L'entitat treballa contra la desigualtat i l'exclusió social dels sectors més pobres de la societat i participa activament en la Taula del Tercer Sector Social i en la Federació Catalana del Voluntariat Social.

Catalonia Sacra, un projecte que vincula evangelització i turisme

Les més de tres-centes esglésies de les deu diòcesis catalanes i tot el patrimoni artístic i arquitectònic vinculat a l'Església, formen part d'un projecte pioner: *Catalonia Sacra*.

Aquesta és una iniciativa dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a proposta dels delegats del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS), per a donar a conèixer i facilitar l'accés a bona part del nostre patrimoni.

El projecte té diversos eixos. El primer convida a visitar les deu catedrals que hi ha a Catalunya. El projecte proposa visites, dirigides per cada Capítol de Canonges, per entendre la realitat litúrgica i artística del monument, en la seva majoria obres fonamentals del patrimoni cultural català. El segon eix convida a seguir rutes diocesanes, dins de cada un dels Bisbats. Cada Bisbat ha ofert quatre o cinc rutes dins del seu territori de manera que ofereixin un panorama complet de la realitat del seu patrimoni cultural. El tercer eix convidarà a fer rutes globals a través de tot el territori.

A partir d'aquesta tardor, *Catalonia Sacra* facilitarà la visita al patrimoni ja sigui consultant a la

pàgina web www.cataloniasacra.cat la informació bàsica o demanant visites guiades per a grups o en les activitats guiades que s'aniran proposant anualment.

La presentació pública de *Catalonia Sacra* s'ha fet el passat juliol, a la basílica de Santa Maria del Mar, a Barcelona, en un acte presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona, i per Mons. Jaume Pujol, Arquebisbe de Tarragona i President de la CET, acompanyats en la mesa per Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona i President del SICPAS, el Dr. Jordi Bonet, Arquitecte Director de

les obres de la Sagrada Família i el Sr. Dani Font, membre del SICPAS i responsable de l'Albergueria de Vic, entitat gestora de *Catalonia Sacra*. Van assistir a l'acte Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe diocesà d'Urgell i Secretari de la CET, Mons. Agustí Cortés, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Joan Piris, Bisbe de Lleida i Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa, així com els directors generals d'Afers Religiosos i de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, Sr. Xavier Puigdollers i Sr. Joan Pluma. Hi va assistir també un nombrós públic.

Mons. Pardo va exposar els objectius del projecte: ajudar a descobrir els perquès d'aquest patrimoni, descobrir com Jesucrist també s'ha fet art, que ben contemplat i explicat pot fer descobrir la Paraula; adonar-se de les arrels cristianes de Catalunya; valorar el treball de l'Església per mantenir el patrimoni, fomentar la necessitat de conservar i divulgar el patrimoni cultural, elaborar una oferta turística pròpia, coordinada amb les ofertes ja existents i aconseguir que la pàgina web sigui l'altaveu del patrimoni cultural de l'Església catalana i les seves activitats.